

פרשת תצא

משיחת יו"ד אלול ה'תשמ"ח

– לילדי מחנות קיץ שיחיו –

רשימה פרטית – בלתי מוגה

פרשת השבוע פותחת במלים "כי תצא למלחמה על אויביך, ונתנו ה' אלוקיך בידך". כפי שכבר דובר, יש כאן מסר מיוחד לילדי ישראל, ששייכים – כל אחד מהם וכולם ביחד – לצבאות השם. ומובן, שכמו בכל צבא, במה מתבטאים החיים שלהם ובמה מתבטאת השליחות שלהם? ב"כי תצא למלחמה על אויביך". זהו דבר ברור: במה מתבטאים החיים שלו? לערוך מלחמה עם "אויביך" - עם היצר הרע.

אלא שהפסוק מלמד גם מה יקרה אז, במלחמה הזאת, וכיצד אנחנו צריכים להתנהג אז. בקיצור ובאופן ברור, אומר הפסוק מיד בהתחלת הפרשה: כל אחד מכם, בתוך כלל ישראל - אפילו כשמדובר באדם יחיד, שהרי המלה "תצא" היא בלשון יחיד - עליו לדעת שהתחלת המלחמה היא כשהוא נמצא במצב של "על אויביך": זה לא שנלחמים נגד מישהו שיש לו, חס ושלום, אותם כוחות כמו לילד יהודי, או כמו ליהודי בכלל. זה דבר בלתי אפשרי, מכיוון שכל ילד יהודי, וכל יהודי בכלל, מתחיל את היום שלו ואומר: "נשמה שנתת בי - טהורה היא". ולפני זה הוא אומר, "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמתי".

ומזה מובן, שכל אלה שרוצים להתייצב נגדו, לא ניתן בכלל להשוות את הכוח והאפשרויות שלהם לאפשרויות שיש ליהודי שקיבל זה עתה מחדש - היום בבוקר - מהקב"ה בעצמו נשמה חדשה לגמרי. ולכן ברור שהוא מתחיל את המלחמה באופן שהוא נמצא "על אויביך" - הוא נעלה וחזק הרבה יותר מ"אויביך".

ויותר מזה: כשהוא מבצע את שליחותו, ויוצא למלחמה תוך שהוא מחליט החלטה תקיפה, שהוא לא יאזין כלל וכלל ליצר הרע - ויותר מזה, הוא יגרש אותו לגמרי מהחדר שלו, ומהדירה שלו, ומכל מקום שלילד או למבוגר יש שליטה, - אזי, בנוסף לכך שהוא יצליח בעשייה שלו ובהשתדלות שלו, יתקיים גם "ונתנו ה' אלוקיך..." שהקב"ה בעצמו משתתף בזה ומסייע לו - "הקב"ה עוזרו". "ונתנו ה' אלוקיך בידך" - הקב"ה בעצמו מוסר אותו בידך באופן שאין לו בכלל שום שליטה, ואין לו עוד שום דיעה עצמאית.

לאיזו מטרה משתמש בו, ביצר הרע, ילד יהודי, ויהודי בכלל? להראות לו, לילד, שיש בו את התוקף הזה והוא מכיר בכוחות שלו, ולא פוחד משום דבר. היצר הרע נתון לגמרי בידיו, באופן כזה, שכל פעם שיש משהו שהיצר רוצה, הוא יודע מיד שהיצר הרע הוא זה שרוצה את

פרשת תצא

זה. ואז, מכיוון שהוא נתון "בידיך", ברור שהיצר לא מצליח להגשים שום דבר. להיפך: היצר הרע עומד מן הצד והוא לא מתערב בכלל,

ויותר מזה: הוא לא מאפשר שיצוצו דברים שלגביהם יכולה להיות לו איזו דיעה - על ידי שהוא יראה לילד דבר יקר מאוד או דבר מתוק מאוד, אבל זה שייך לילד אחר או ליהודי אחר. אלא הוא מיד יזהיר אותנו - היצר בעצמו - שידע שזהו דבר שאסור לו לגעת בו.

ואדרבה: הוא צריך לעזור לילד האחר - והמבוגר צריך לעזור למבוגר האחר - בדרכי נועם ובדרכי שלום, שיהיו אצלו כל הדברים ששייכים לו, והוא יוכל להשתמש בהם כרצונו. לא רק שהוא לא יפריע לאדם האחר בקשר לזה, וחס ושלום, לא יקח את זה ממנו, אלא הוא גם יעזור לו שיוכל לעשות בזה את כל הדברים הטובים, כמו שאתם בוודאי עושים דברים טובים עם כל הדברים ששייכים לכם. כפי שגם נזכיר עוד מעט בקשר לנתינת צדקה, כרגיל בהתכנסות כזאת.

בהתחלת שיעור החומש היומי, של יום רביעי, נאמר לנו: "כי תצא", שיוצאים למלחמה בתור "מחנה על אויביך". מכיוון שכבר התדברנו בינינו והתאחדנו, "איש את רעהו יעזור, ולאחיו יאמר חזק!" ביחד, זה נהיה למחנה שלם. ומובן שאז הניצחון הוא מהיר יותר, קל יותר, ויותר בשלמות.

וזה מוביל לכך שהקב"ה "מתהלך" - כפי שאומרים בהמשך השיעור - "בקרב מחניך", לא רק שהקב"ה נמצא יחד עם כל אחד מכם ומאיתנו, אלא הוא ממש מתהלך בקרבנו ועוזר לכל אחד; הוא "יושב" עם כל אחד על הספסל שלו, והולך עם כל אחד בהמשך העניינים שלו. ובוודאי כל מה שאתם עושים זה עניינים טובים, כפי שאומרים בקריאת שמע, "בלכתך בדרך, ובשכבך ובקומך".

